

Per aspera ad astra

Constelații 5 diamantine

Revistă de cultură universală
editată sub egida Ligii Scriitorilor Români

Anul V, Nr. 5 (45)
Mai 2014

În acest număr semnează:

Theodor Damian, Petre Gigea-Gorun,
Doina Drăguț, Stelian Gomboș,
Al. Florin Țene, Ion Pachiea-Tatomirescu,
Ștefan Radu Mușat, George Filip,
Cora-Eliana Teodoru, Janet Nică,
Florentin Smarandache, Ionuț Caragea,
Mariana Corcoveanu Ivaniuc,
Daniel Marian, Mihai Știrbu,
George Petrovai, Mariana Gheorghe,
Ștefan Dumitrescu, Dominic Diamant,
Dumitru Ichim, Gheorghe A. Stroia,
Stejarel Ionescu, Livia Ciupercă,
Elena Andreea Ion, Adrian Botez,
Elena Agiu-Neacșu, Constantin Miu,
Voichița Pălăcean-Veres,
Radu Golban, Sami Sherifi,
Eugen Deutsch, Boris Marian,
Constantin Toma, Virgil Stan,
Jean Bleakney, Efim Tarlapan,
Mircea C. Dinescu.

Delacroix - *Luptă de cai arabi într-un grajd*

Florentin SMARANDACHE
(SUA)

Acest exil spiritual continuu

Nu sunt primul care să remarce stilul paradoxist al poetului Ionuț Caragea, membru de onoare al *Asociației Paradoxiste Internaționale* - colaborator la volumul 6 al *Antologiei Paradoxiste Internaționale* (antologie ajunsă în prezent la volumul 10, timp de două decenii: 1993-2013), în care îi este publicat poemul de mari dimensiuni „Analfabetism literar” (52 strofe în care autorul, la fiecare două strofe, folosește o singură literă pentru începutul tuturor cuvintelor, cu excepția strofei finale), și evidențiat de Universitatea din New Mexico - Gallup, pentru merite culturale. Alți scriitori au întrezărit talentul său. Precum Cezarina Adamescu, care vorbește despre paradoxul din poezia „Ceva din mine caută ceva” în revista *Agero* din Stuttgart (recenzie din 9 mai 2009), iar prof. dr. Constantin Miu desprinde antinomiile autorului din poemele „Marea singurătate a zborului”, „Cer fără scări” și „Guru amnezic” (*recenzii publicate în revista Sferaonline la 9 august 2009 și 13 decembrie 2009*).

De curând am putut răsfoi cartea sa „Antologie de poeme 2006-2012”, publicată la editura Fides din Iași în 2013, și să extrag din ea poemul în întregime paradoxist „Să fii poet” pentru volumul 11 al seriei paradoxismului. Versurile sale sunt, într-un grad mai mare sau mai mic, exponente ale oximoronelor,

ale zberterilor interne, ale solitudinii și exilului. Fiindcă Ionuț face parte din tagma noastră, a celor cu mai multe țări, sau cu nici una!... pătura socială a emigranților. Exilat de două ori!... mai întâi în Canada, la Montréal (2003-2011), apoi în... România, unde locuiește și scrie astăzi (la Oradea).

Nihilism în ideile sale: „viața este zero, la puterea doi / și rămâne zero, nuli suntem și noi” („Eu la pătrat”, pag. 15). Inutilitate: „sângele curge-n vene degeaba, sufletul meu e o pală de vânt” („Pot să?”, pag. 165). Introspecție: „uneori urăsc lumea / pentru că există fără mine / uneori mă urăsc / pentru că exist fără lume” („Prizonier”, pag. 77). Și obsesia înstrăinării: „Exil în camera de veghe, / Exil în starea hibernală, / Exil la miile de leghe, / Exil în groapa comunală” („Exil”, pag. 147).

Ca stil, repetiția, din câteva poeme, îmi amintește de volumul *La Baad*, al lui Cezar Ivănescu: „să fii romantic și să fii un martir, / să fii apatic și să fii în delir, să fii rușinea încercată pe dos, să fii degeaba și să fii cu folos” („Să fii poet”, pag. 194).

Încheiem cu aceste versuri memorabile ale autorului: „aceasta este viața, un veni, vidi, vici, / o scurtă nebunie cu dragoste și vicii” („Festina Lente”, pag. 102). Și cu maxima latină: *Poeta nascitur, non fit* (Poetul este înăscut, nu făcut).

Ionuț CARAGEA
(membru USR)

ΔΕΜΕΤΡΙΟΣ

Să fii poet

să fii romantic și să fii un martir,
să fii apatic și să fii în delir,
să fii rușinea încercată pe dos,
să fii degeaba și să fii cu folos.

să fii pervers din exces de pudoare,
să fii timid și să dai din picioare,
să fii creștin și să-njuri dumnezeii,
să fii dorința și chinul femeii.

să fii ascet și să umbli prin lume,
să fii sărac și cu multe volume,
să fii iubit și să fii împotrivă,
să fii frumos și urât deopotrivă.

să fii nebun și să-ți simți nebunia,
să fii damnat și să speri veșnicia,
să fii bolnav și să vrei să te doară,
să fii poet și poeții să moară.

Eu la pătrat

viața este zero, la puterea doi
și rămâne zero, nuli suntem și noi

viața-i primul număr, împărțit la doi
rămâne jumate, restul la gunoi

viața-i radicalul din divinitate
și rămân doar sfinții fără de păcate

viața este sfera, cercul și pătratul
scotocind prin toate, aflăm rezultatul

viața e triunghiul, dreptele catete
și rămâne unghiul fără epitete

viața e obtuză, până-n infinit
și rămâne punctul, singur și uimit

viața-i printre puncte, o mulțime vidă
și rămâne moartea... singură, rigidă

viața este zero, zero absolut
la puterea doi, un necunoscut

viața e un calcul - simplu - cum sunt Eu
însă $Eu^2 = Dumnezeu$

Delacroix - Vânătoare de lei

Ceva din mine caută ceva

Ceva din mine caută singurătatea,
ceva caută oamenii.
Bine că am ce alege.
Ceva din mine caută lumina,
ceva caută întunericul.
Bine că pot arde, bine că mă pot stingea.
Ceva din mine caută liniștea,
ceva caută larva.
Bine că există cuvântul.
Ceva din mine caută moartea,
ceva caută nemurirea.
Bine că există cerul.
Ceva din mine caută ceva din tine.
Bine că există iubirea.
Ceva din mine caută adevărul,
ceva caută minciuna.
Bine că există cugetul.
Ceva din mine caută totul,
ceva caută nimicul.
Bine că există ceva care caută ceva.
Ceva din mine caută suferința,
ceva caută alinarea.
Bine că există lacrima.
Ceva din mine caută fericirea.
Bine că există speranța.
Ceva din mine caută agonia,
ceva caută extazul.
Bine că mai pot să respir.
Ceva din mine îl caută pe Dumnezeu,
ceva îl caută pe diavol.
Bine că am în cine să cred
și de cine să mă lovesc.
Ceva din mine caută uitarea,
ceva caută amintirea.
Bine că mai există visele.
Ceva din mine caută o secundă,
ceva caută un minut,
Ceva caută o oră, ceva caută o zi,
ceva caută o lună,
Ceva caută un an, ceva caută o viață,
Ceva caută mereu ceva.

Guru amnezic

secundele s-au adunat într-o sectă
condusă de un guru
amnezic

traficant de nisip
în spațiul îngust
al clepsidrei

secundele s-au adunat
ca morții-n cimitir
așteptând numărătoarea
inversă

degeaba

o nouă istorie începe

istoria clepsidrei
pe jumătate plină
de lăcomia unui guru
amnezic

Prizonier

uneori urăsc lumea
pentru că există fără mine
uneori mă urăsc
pentru că există fără lume
și între aceste stări diforme ale existenței
mă întreb cum este să iubești cu adevărat
lumea aceea care există fără lume
și eul acela care există fără eu
ceea ce scriu este o poezie
ruptă din realitatea fantomatică
împrejmuită cu garduri înalte de sârmă
ghimpată
zornăie din lanțuri neliniștea durerii
ființa mea aflată în pragul nebuniei
visând la ultimul zbor către lumea
de dincolo de lume

Festina lente

năucitoare clipe, poeme indecente,
aceasta este viața, un vis: festina lente,
calvarul cu cocoașă, copita de argint,
cu fiecare vorbă încerc să nu vă mint,
cu fiecare scrâșnet un gând se domolește
în fiecare faptă o moarte mă păzește,
aceasta este viața, un vis: memento mori,
adu-mi mereu aminte, pleca-vor călătorii,
la margine de cale doi oameni se iubesc,
privindu-i cu tristețe și eu îmbătrânesc...
nu-mi place vinul ăsta cu gust
de scorțișoară,
nu-mi place nici izbânda pe calea
cea ușoară,
aceasta este viața: de gustibus; nu-ți place?
trăiește altă viață sub altă carapace!
și crucea, ce e crucea, și ce poteci arată?
poteca spre vecie și cea spre niciodată?
și corpul, care corp se va arde-n
crematoriu?
și lumea, care lume trăiește-n purgatoriu?
aceasta este viața, un veni, vidi, vici,
o scurtă nebunie cu dragoste și vicii,
tu scrie, lasă joaca, poeme indecente,
aceasta este viața, un vis: festina lente!

Exil

Exil în camera obscură,
Acolo unde timpul static
Încremenește o figură,
Sfârșitul unui enigmatic.

Exil în camera de gardă,
Înconjurat de reci halate,
Lumina-ncepe brusc să ardă,
Pupila-n ochiul stâng se zbate.

Exil în maximul pericol,
Globule albe decedate,
De la magnific la ridicol
Te-aruncă dulcile păcate.

Exil în camera de veghe,
Exil în starea hibernală,
Exil la miile de leghe,
Exil în groapa comunală.

Pot să?...

pot să respir ca peștele-n apă
sau ca un vierme să cresc în pământ?
sîngele curge-n vene degeaba,
sufletul meu e o pală de vînt.

pot să șterg cu buretele totul
sau să revendic iubirea ce-a fost?
timpul trece și trece degeaba,
eu îmi zidesc prin credință un rost.

pot să privesc din spate de pleoape
sau să adorm și cu ochii deschiși?
inima-și bate gura degeaba,
suntem cu toții tăcerii promiși.

Marea singurătate a zborului

adevărata lume este a celor singuri
știi și totuși te pierzi în mulțime
mergi lovindu-i cu umerii
pe toți ceilalți
și nimeni nu-și ridică
perechea ascunsă de aripi
poate că lumea este toată a ta
a celui rătăcit printre oameni
și cine să zboare
și cine știe calea
spre marea singurătate a zborului?

Cer fără scări

poți să privești așa la Cer
ca înecatul la suprafața apei
nimeni, dar nimeni nu-ți întinde o mână

poți să privești așa la Cer
ca la o țesătură fină de stele
cu care moartea-ți acoperă ochii
nimeni, dar nimeni nu-ți întinde o mână

și mai poți să privești așa la Cer
ca la tavanul vecinului de deasupra
care se uită la tavanul vecinului de deasupra

Dumnezeu locuiește la ultimul etaj
într-un Cer fără scări

**Poeme paradoxiste din volumul
Antologie de poeme 2006-2012,
de Ionuț Caragea**